

MAJLŮŠ

frysavský farní občasník

1 1994

DRŽET PRAVÝ PŮST

ROBERT HERRICK (17. stol.)

Je snad pravý půst
vzdát se slaniny,
zvěřiny?
Je snad půst věcí úst?

Je snad půst dát si slib
z masa nepojíst,
o to víc
na talíř si nabrat ryb?

Lačnět a v hadrech blondit
na odiv lidu,
bez klidu,
klopit zrak, vzdechy loudit?

Ne, půst je víc, toť sklizeň!
Svaž snopy své
a dej
jist duši, má blad, žízeň!

V ten čas se hněvu vzdej,
zástě, zlych řečí,
všech křečí,
změň život, směr mu dej!

Jen silou ducha rostem,
zmoř bladem břich,
ne břich,
pak prošels pravým postem!

Postní zamyšlení

Ať vstoupíte do kteréhokoli katolického kostela, padne vám do oka řada obrazů na stěnách chrámové lodi. Čtrnáct je těch obrazů, a na všech je ústřední postavou Ježíš s velikým křížem. A lidé, zvláště teď v postní době, je obcházejí a nad nimi se zamýšlejí. Jsou na nich události z posledních hodin života Pána Ježíše.

Proč zrovna tyto chvíle si lidé připomínají? Proč o nich medituji?

Ono je tu totiž zobrazeno, co vše byl Ježíš ochoten podstoupit, aby lidi přesvědčil, jak opravdově myslel to, co jim říkal.

Ale je tu také zobrazeno, co i my prožíváme ve svém životě. Ježíš nám tu názorně ukezuje, jak máme zvládat své životní trampoty, aby nás nezlomily.

Třeba hned první obraz, první zastavení. Ježíš stojí před soudem. Soudce je zbabělý darebák. Svědci jsou podplacení lháři. Beztak už jsi to také zažil, a kdoví kolikrát to ještě zažiješ, že jsi nepravdivě pomlouván, že jsi podezírán z toho, cos neudělal. Co si v takové situaci počít? Naříkat, křičet, hádat se? Ne. Udělej to, co udělal Ježíš. MLČ! Ona lež se nakonec vždycky usvědčí sama.

A pak hned vedle, druhý obraz. Ježíš přijímá kříž, trest za jiné, co se opravdu provinili. I nám se to stává, že jsme nuceni dělat nepřijemnou práci za jiné. Dokážem to, když je to nezbyté? A bez nářku, bez stěžování? Jako Pán Ježíš?

Tak je tu obraz docela trapný. Ježíš upadl. Nestačí na co začal. A ještě dvakrát se na křížové cestě najde týž obraz. Není to zbytečné, třikrát totéž? Myslíval jsem si to, když jsem byl mladík. Teď už si to nemyslím. Kdepek třikrát, to já jsem se mnohokrát do něčeho kurážně pustil a pak jsem padl, nemohl dál. Ještě že tu jsou tyto obrazy, které mi říkají, že není neštěstí upadnout, ale zůstat ležet. Pán Ježíš vždy vstává, nevzdává to. Dokončí, co začal.

A tak jdou dál obrazy z křížové cesty Pána Ježíše, obrazy z životní cesty mé i tvé:

Ježíš zahlédne svou matku Marii, uvidí její zármutek. Jak je to hořké, zarmoutit někoho, koho máme rádi. Ale kde jde

o povinnost, o velké dílo pomoci, tam nemohl couvnout Ježíš, tam nemohu couvnout ani já.

Pak přijdou obrazy útěšné. Ježíš si nechává pomoci od kolemjdoucího. Nechá si utířit tvář soucitnou Veronikou. Je mu líto plačících žen.

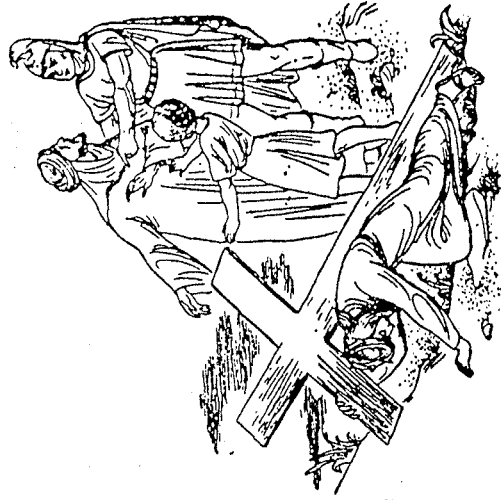
Pak Ježíšova cesta vrcholí. Vezmou mu i to poslední, co vlastnil, šaty, co mu usíla maminka. Přibíjí ho na kříž. Vztýčí ho mezi dvěma zločinci. Tři hodiny trvá smrtelná agonie, než se mrtvé tělo může vrátit tam, odkud vyšlo, do klína matky.

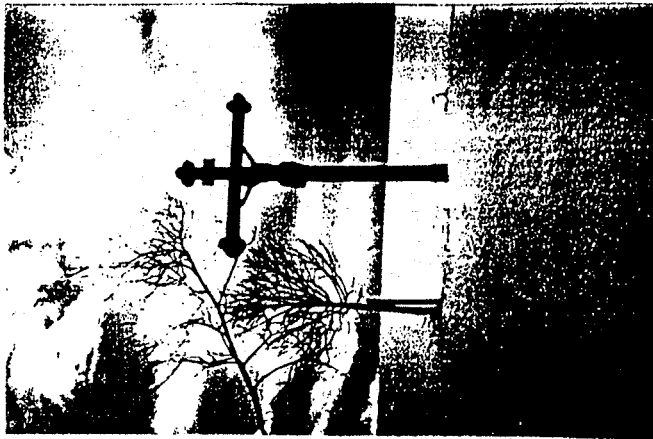
A pak už jen tichý pohřeb. Ticho podvečera velkého pátku. Veliké ticho před úsvitem vzkříšení, před vítězstvím života nad smrtí. Před vítězstvím dobra nad zlem.

Rezumiš řeči křížové cesty? Je zde zobrazen důvod naší důvěry, že nesení našich životních křížů má smysl, když se je snažíme nést po způsobu Ježíšově.

Věřte, stojí za to, zamyslet se v kostele nad obrazy křížové cesty.

magre Ladislav Simajchl

"A ten, který to viděl, vydal o tom svě-
dectví"

Jn 10,1-19,42

Také my máme vydávat svědectví.

Ukázat světu Otcovu prvorozeného Syna Je-
žíše Krista - ukřížovaného.

Kříž se skládá ze dvou břevien. Svíslé je
spojovacím článkem mezi zneuznaným, urá-
ženým Bohem a urážejícím člověkem. To dru-
hé, vodorovné je spojovacíá znamením mezi
námi, rozhněvanými nebo aspon navzáj od-
cizenými lidmi.

Na křížovtce tūčto dvou cest - naší ces-
ty k Bohu a naší cesty k lidem je příbit
Ježíš. Kení možné jej obejít, až již jde-
me v jednom či druhém směru.

Oběma směry lze jít jen skrze Krista, na-
šeho Pána.

Každý člověk musí věřit v něco,
co je nad ním.
Nebo nemusí, ale asi by měl,
protože mu to ulehčí hledání
životní rovnováhy.

Prázdne ruce

J. Foillerau vyprávěl, že měl kdysi sen: jeden člověk přišel před Boží soud a říká:
„Podívej, Pane, nic špatného jsem neudělal, plnil jsem tvé příkazy a zákazy, moje
ruce jsou čisté.“ - „Ano,“ odpověděl Bůh, „ale prázdné.“

MÁ TO SMYSL!

Rikás: „To nemá smysl!“
A já ti říkám: „Všechno má smysl!“

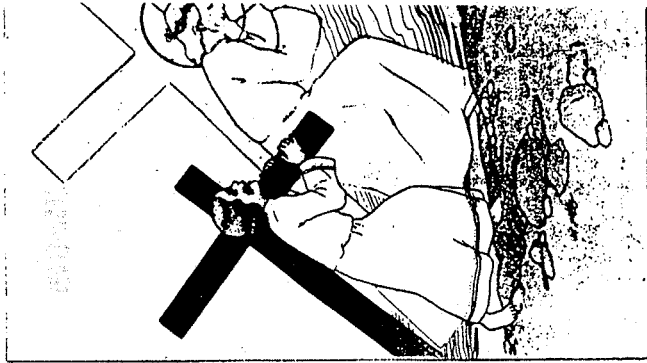
Když pracuješ,
jsi Božím spolupracovníkem.

Když miluješ,
miluje těbou Bůh.

Když trpíš,
vykupuješ s Ježíšem svět.

Když umíráš,
rodíš se pro život.

Všechno má smysl!

SMRT PO VELIKONOCÍCH

ROLF WALKER

Když šli jednou učedníci se zmrtevšvalým Kristem přes hřbitov světa, polkala
je Smrt. Kostlivec zůstal stát na kraji cesty a míčky se sklonil před Pánem.

„Má kříží!“ divili se učedníci, když přešli kolem. „Viděl jste to? Kříž na řetízku,
na křku!“

„Samozřejmě,“ protočil Pán. „To je pro vás novinka? Má ho ode mě. Sám
jsem ji ho o velikonocích pověsil na krk, vite - jako dárek.“

„Aha,“ zrozpáčili učedníci, „ale tento... tento nepřítel života s křížem!“

„Co chceš?“ bránil se Pán. „Smrt se obrátila, stala se křestankou.“

„Cože? Smrt?“ učedníkům to vrazilo dech.

„Ano, křestankou.“ opakoval Pán. „Je obrovský rozdíl, jestli nás smrt dove-
de do propasti, nebo do horaké soutěsky, za níž se rozvírá život. Je pokřtěna, jmenuje
se led Náděje.“

Fryšavská farnost před 100 lety

O životě ve farnosti na sklonku minulého století máme poměrně kusé zprávy. Cenné postřehy jsou ukryty zejména v kronikách a zde máme tu výhodu, že na Fryšavě byly v této době vedeny dvě kroniky: farní a školní. Můžeme tedy srovnávat a kombinovat různé zprávy.

Před 100 lety byla fryšavská farnost ještě velmi mladá (od r. 1888) a také daleko lidnatější než dnes, život zde však byl daleko klidnější, pojem "turistický ruch" zde byl ještě neznámý. Proto si také lidé všimli věcí, které nám dnes mohou připadat samozřejmé a nepodstatné, nicméně s odstupem jednoho století nabydou na zajímavosti. Víme tedy například, že v roce 1893 byla krutá zima, po níž následovalo krásné jaro, zvláště duben byl teplý. Naši vesníci se toho roku přírodní katastrofy výmuly, ale jinde neměli takové štěstí: v Německém (Sněžném) padaly v květnu dvakrát kroupy a 18. května uhodil dokonce blesk do katolického kostela, v Krucenburku 4. května vypukl požár, kterému padlo za obět 140 domů.

Události, která nesporně vyvolala pozornost přímo na Fryšavě, byla změna v osobě faráře. Dosavadní farář, Josef Koleneč, byl přeložen do Horních Borů u Velkého Meziříčí. Na Fryšavě působil od roku 1887 a to v neprosté shodě s učitelí místní školy i s občanstvem, což v dřívějších letech nebývalo obvyklé. Josef Koleneč pocházel z Kyjova, studoval v Brně, kde byl také vysvěcen na kněze. Byl prý veselý povahy, miloval zpěv a hudbu a sám byl dobrým hudebníkem.

V červenci 1893 nastoupil jako administrátor Pavel Šindelář, bývalý administrátor v Tvarožně u Brna, kde působil pod Václavem Kosmákem, vynikajícím českým spisovatelem. Administrátor si stěžuje ve farní kronice na slabou návštěvu kostela, což se mu podařilo částečně napravit. Největší návštěva kromě pouti sv. Matouše byla v neděli po svátku Nanebevzetí P. Marie, kdy zde nově vysvěcený kněz, administrátorův bratr, dával pramíční požehnání. Za svého krátkého pobytu zde zorganizoval P. Šindelář také průvod na pout do Německého.

Sám o této události píše: "...šli jsme s hudbou a družičkami, jichž bylo na třicet. Německý dp. farář, P. Fr. Drešer, dp. farář z Krásného, P. J. Ševela a dp. kooperátor, F. I. Drešer přišli nám před Německé nproti s procesím. Když jsme se všichni seřadili, byl nás zastup převeliký a každý zajiště z katolíků v srdci svém plesal, ned tím jako by vítězným průvodem katolickým ve zpolovice evangelickém Německém."

V září však došlo k další změně duchovního správce. Pavel Šindelář byl přeložen do Palupýna u Jihlavy a naše farnost se s ním nerada loučila. Školní mládež, učitelé, místní školní rada, obecní zastupitelstvo a velký počet farníků ho vyprováděli až za vesnici, kde kdo prý sazel a všichni litovali, že nezastal děle. Za něho nastoupil dosavadní krásenský farář Josef Ševela, který byl 20. října u Jilkových přivítán proudem školních dětí a některými farníky. Další kronikářské zápisy už se hlesou v poněkud jiném duchu, protože v této době začala být akčvální stavba nové školní budovy. K tomu ovšem někdy jindy

MIROSLAV APUŽIK

Doporučujeme si přečíst!

Známe my vůbec něco o patronovi našeho kostela? Určitě víme že to byl celník, který následoval Krista. O něm i o životě dalších svatých se můžeme dozvědět v knize Slovník svatých od Donalda Attwatera.

MATOUŠ, apoštol a evangelista. 1. stol., sv. 21. 9. Byl celníkem v Kafarnaum a Kristus ho povolal, aby ho následoval (M 9). Markovo a Lukášovo evangelium ho nazývá Levi, ale mohl mít obě jména. Tradice se mu připisuje autorství prvního z evangelíí, ale o jeho dalším životě není nic známo. Eusebius tvrdí, že vykládal křesťanské učení Židům, podle různých jiných zpráv byl umučen v Etiopii, Persii či jinde, žádná z nich však není věrohodná. Jeho atributem je postava člověka nebo anděla.

Chcete-li se dozvědět něco o francouzské společnosti sedmdesátých a osmdesátých let, můžete si přečíst knihu G. Gilberta Bratr vyvržených. Autor - mladý kněz - zde zachycuje život peřížské pouliční mládeže a zároveň práci skupiny lidí, která těmto "společenským zvrhlíkům" pomáhá.

V roce 1965 jsem kaplanoval v městečku Bliada, čtyřicet pět kilometrů od Alžiru. Bylo tam málo křesťanů, kostel se už předtím proměnil v mešitu, mé farní povinnosti mi zabíraly jenom málo času, a tak jsem se zabýval mládeží. Samozřejmě mě nejvíc vyhledávali mladí z bohatých rodin, pečlivě opečovávané děti pracháčů. A já jsem se začal ptát, co tam vlastně dělám...

Jednu jsem se pozdě večer vracel domů na motorce, byla asi jedna hodina v noci. Všiml jsem si kluka, který seděl na chodníku. Trochu jsem ho znal; jmenoval se Alain, bylo mu dva náct, jeho rodiče se rozešli, měl svářlivou nevlastní matku. Věděl jsem, že to má doma strašně těžké. Zeptal jsem se ho, co tam dělá. Odpověděl mi, že se už domů nevrátí, protože mu dávají jídlo do mísky, ze které se předtím nažral jejich pes... Vzal jsem ho na noc k sobě. Zůstal u mě sedm let.

57

Kolpingovo dílo je organizace, která vznikla v minulém století v Německu. Hlavním zakladatelem byl sociální reformátor Adolf Kolping (1813-1865) usluhující o proměnu nemocné společnosti na základě proměny jedince, jejímž východiskem je kvalitativní náboženské, sociální, profesní a politické vzdělání. Zakládal domy pro nezaměstnané tovaryše, v nichž nalezli jak domov a společnost, tak i práci a vzdělání. Ještě za jeho života bylo založeno přes 400 podobných domů nejen v Evropě ale i v zámoří.

Činnost Kolpingovy rodiny, jejímž mottem jsou slova jeho zakladatele: "Potřeby doby vám ukážou, co máte dělat," je založena na práci s celou osobností člověka, jemuž nabízí nejen podněty a možnosti všech oblastech jeho života, ale poskytuje mu příležitost sdílet se se svými problémy i s tím, co zná a umí. Členové Kolpingovy rodiny se mají osvědčovat jako křesťané ve svém zaměstnání, rodicích, církvi, společnosti a i ve státě. K naplnění tohoto cíle slouží společné rodinné prázdniny členů, vzdělávací programy, Kolpingovy domy, služby mládeže, vlastní cestovní kancelář, Kolpingovo nakladatelství, nemocenské pojišťovny a pomoc rozvojovým zemím. Dnem má Mezinárodní Kolpingovo dílo ve světě asi 400 tisíc členů.

U nás byla Jednota katolických tovaryšů založena v roce 1852 po návštěvě Adolfa Kolpinga v Praze a její působnost se brzy rozšířila do 61 měst. Její činnost byla násilně, nikoli však definitivně, zastavena v padesátých letech. Kolpingovy myšlenky dnes u nás opět ožívají. Jednota katolických tovaryšů začala opět veřejně působit v důchu programu Adolfa Kolpinga - vira v Boha, jako základ a vodítko všech činů, praktické láska k bližnímu, projevené konkrétní činy a rozvíjení vlastních sil a schopností jako úkol a povinnost každého člověka. Svou činnost spojila s humanitárním sdružením Auxilia, starajícím se o postižené spoluobčany, které zajišťovalo uskutečňování červnových oslav 140. výročí založení Jednoty katolických tovaryšů. Dne 25. dubna letošního roku se toto sdružení oficiálně přihlásilo k Eyslenkám Adolfa Kolpinga, ale i nadále bude pracovat zejména pro zdravotně postižené spoluobčany.

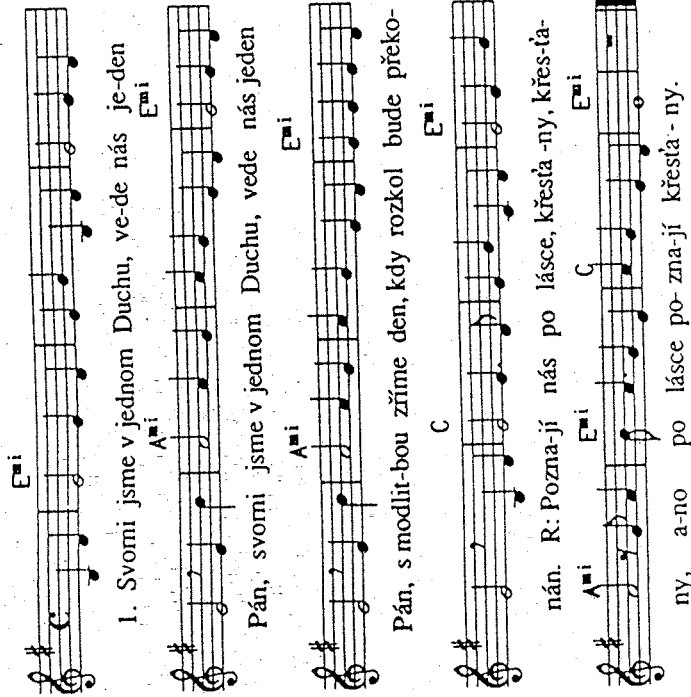
Kolpingova rodina je společenství, ve kterém lidé každého věku najdou své uplatnění. Setkávají se zde křesťané, kteří chtějí něco dělat v životě, tj. v rodině, v povolání i ve státě. Snaží se o větší obohacení a sbratření mezi lidmi. Začíná to mnohdy v katechizacích a přátelech, ve společném stráveném čase, ale i ve vzdělání. Chtějí pomáhat všem lidem bez rozdílu vyznání.

Petr Kučera

Můj zpěvník

SVORNÍ JSME

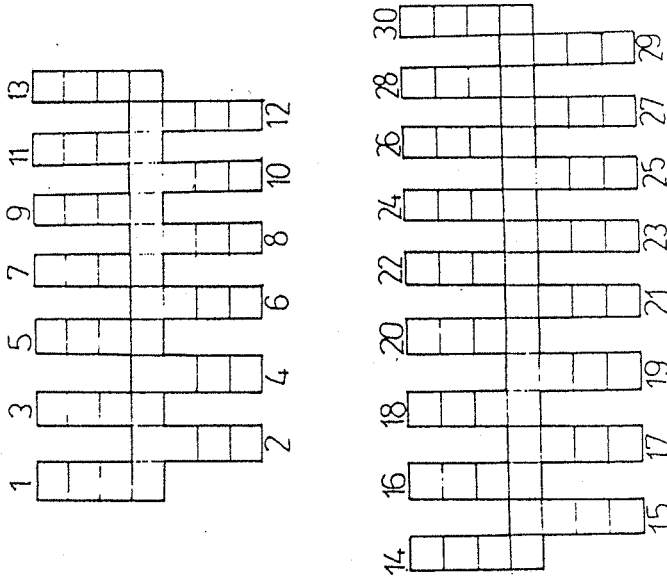

1. Svorní jsme v jednom Duchu, ve-de nás je-den Pán, svorní jsme v jednom Duchu, vede nás jeden Pán, s modlit-bou zřime den, kdy rozkol bude překo-nán. R: Pozna-jí nás po lásce, křes-tá-ny, křes-tá-ny, a-no po lásce po-zna-jí křes-tá-ny.

2. Půjdem ruku v ruce, půjdem k lidem všem, půjdem ruku v ruce, půjdem k lidem všem. Společně rozhlásíme, že Bůh přišel v tuto zem.
3. Každý chval Boha Otce, od nějž život pochází, každý chval Syna jeho, v němž vše smysl nachází a každý chval Dar Ducha, jenž svornosti předchází.

Něco pro zasahání

Babička vezme vnučka poprvé do kostela a všechno mu ukazuje. Potom se tiše modlí v lavici. Malý je hrozně zaujatý červenou barvou věčného světla. Brzy se ale začne nudit a strčí do babičky : (dokončení můžete vyloustit v následující hřebenovce)

1. příjmení
2. mužské jméno
3. zvíře
4. město
5. název
6. křesťanský svátek
7. země
8. název
9. město
10. název
11. název
12. název
13. název
14. název
15. název
16. lid
17. zvíře
18. smrt
19. rybníček
20. sloučenina více částí
21. vozka
22. hlásková
23. vojenská jednotka
24. titul ženy
25. zelenina
26. mladá prasata
27. past
28. zesílený zápor
29. nicka
30. mladé

INFORMACE

Všichni víte, že loai proběhla slavnost svátosti břimování. Tato událost se stala možným v životě farnosti. Důležitou úlohu hraje i příchod pastoraálního asistenta Jana Pacnera. Od podzima se totiž začala scházet pod jeho vedením skupinka mladých lidí, která má nyní asi 10 stálých členů. Byli bychom moc rádi, kdyby se k nás přidali

další. Setkání probíhá každou lichou sobotu o 18.00 hodin na faře (Xromě toho se od března začaly scházet menší kti pod vedením Zdenky Buchtové, Raaky Kružíkové a Marcely Smolkové. Scházely se konají každou sobotu od 14.00 hodin na faře.

Jednou ze 14 dní si na faru přichází pohovořit o svých problémech a zkušenostech mladí manželé.

Prscují u nás i dva pěvecké sbory. Jeden vede Josef Kučera a druhý p. Věra Eukáčková. Za jejich obřadovost a snahu o oživení liturgie jim patří upřímné díky.

Samořejmě nesmíme zapomenout na ministranty, kostelníka, církevní hospodáře, lektory, ženy starající se o úklid a výzdobu kostela i na všechny farníky, kteří svou prací přispívají k lepšímu životu v naší farní komunitě.

Děkujeme ale nejvíce sestře Lidě a panu děkanovi za lásku a trpělivost, kterou s námi mají.

Pán Bžh zaplat.
Vám všem!

Na návrh našeho pana děkana začínáme vydávat fryševský farní občasník, který by Vás chtěl přijemně nalesit, pobavit a informovat o dění v naší farnosti. Snad se nám to v prvním čísle espon trochu povedlo.

redakční rada